

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 357/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PEGA CAR s. r. o., Textilná 4, Košice, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Klaudia Azariová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 150/2017 a jeho rozsudkom z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PEGA CAR s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PEGA CAR s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej

len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 150/2017 a jeho rozsudkom z 28. marca 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhala doplatenia krátených poistných plnení z havarijného poistenia. Žalovaná poisťovňa krátila náklady na náhradné diely vo výške 458,55 eur, a to z dôvodu nepredloženia nadobúdacích daňových dokladov o nákupe náhradných dielov, ďalej krátila náklady na lakovací materiál vo výške 28,46 eur a náklady na cenu práce vo výške 49 eur, teda spolu vo výške 536,01 eur. Sťažovateľka sa po úprave petitu žaloby domáhala zaplata celkovej sumy 589,01 eur.

2.1 Okresný súd rozsudkom č. k. 31 Cb 117/2015-221 zo 16. decembra 2017 zaviazal žalovanú poisťovňu zaplatiť žalobcovi (sťažovateľke) sumu 102 eur (ako náklady na cenu práce: sumu 49 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 49 eur od 21. februára 2015 do zaplata a sumu 53 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 53 eur od 15. januára 2015 do zaplata) a sumu 40 eur z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej poisťovni priznal náhradu trov konania v rozsahu 66 %.

2.2 Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a v odôvodnení uviedol: *„K odvolaniu žalobcu proti zamietajúcemu výroku a výroku o náhrade trov konania odvolací súd uvádza, že podľa poistnej zmluvy a všeobecných poistných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy, poistený je povinný na požiadanie poisťovne predložiť hodnoverné doklady na opravu motorového vozidla a v prípade, že poisťovni nebudú predložené hodnoverné doklady o oprave, resp. o pôvode použitých náhradných dielov pri oprave motorového vozidla, poisťovňa bude poistné plnenie primerane krátiť, čo správne konštatoval súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil dôkaz nachádzajúci sa v likvidačnom spise, týkajúcom sa poistnej udalosti, a to oznámenie o poistnom plnení z 15.1.2015, z ktorého vyplýva, že pri výpočte poistného plnenia boli priznané alternatívne náhradné diely a primerané náklady na lakovací materiál a súčasne je v ňom uvedené, že v prípade doloženia nadobúdacích daňových dokladov o nákupe náhradných dielov servisom, je možné pristúpiť k prehodnoteniu*

zníženia poistného plnenia. Žalobca uvedené doklady nepredložil, súd prvej inštancie preto nepochybil, keď konštatoval, že vzhľadom na túto skutočnosť, žalobca porušil svoju povinnosť, vyplývajúcu zo zmluvy a poistných podmienok a žalovaný bol oprávnený krátiť poistné plnenie.“

3. Podľa sťažovateľky napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, neobsahuje zákonom určenú nevyhnutnosť, a to riadne odôvodnenie rozhodnutia, čím vybočuje z pravidiel upravujúcich civilné sporové konanie. Podľa sťažovateľky napadnutý rozsudok krajského súdu je bez akéhokoľvek racionálneho a právne podloženého podkladu, bez akéhokoľvek vysporiadania sa s predloženou argumentáciou sťažovateľky alebo judikatúrou v obdobných veciach.

3.1 Krajský súd podľa názoru sťažovateľky v napadnutom rozsudku iba odkázal na poistné podmienky žalovanej poisťovne, avšak bez akejkoľvek nadväznosti na skutkové okolnosti prípadu či zákonné ustanovenia. Sťažovateľka podľa jej slov nebola nikdy vopred požiadaná ani upozornená na predloženie konkrétneho dokladu a podľa jej tvrdenia preukázala náklady na opravu faktúrou č. 20140017 a rozpisom prác a materiálu, kde bolo detailne rozpísané, aké náhradné diely boli použité, aký materiál a v akom množstve, čiže sťažovateľka dostatočne a hodnoverne popísala náklady na opravu.

3.2 Krajský súd, ako aj okresný súd sa svojimi rozhodnutiami podľa sťažovateľky odklonili od ustálenej súdnej praxe, a to aj v rozpore so základnými princípmi sporového konania (čl. 2 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku).

3.3 Aj vzhľadom na uvedené sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie obsahuje fundamentálne chyby, ktoré vplyvajú na integritu a verejnú reputáciu súdneho procesu. Sťažovateľka je toho názoru, že takéto svojvoľné a nespravodlivé rozhodnutie nadobúda ústavnoprávnu dimenziu, preto je nevyhnutné, aby takéto rozhodnutia (svojvoľné a vybočujúce z ústavného rámca) boli zrušené.

3.4 V závere sťažovateľka uvádza, že krajský súd sa vôbec nezaoberal nadväznosťou a výkladom § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, na ktorý zároveň priamo odkazujú poistné podmienky poisťovne. Ak by sa podľa mienky sťažovateľky krajský súd týmto ustanovením

zaoberal, pravdepodobne by došiel k inému záveru. Zo znenia zákona podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že poistený (t. j. sťažovateľka) by musel byť upozornený na porušenie povinností, ako aj na to, v čom, resp. aká povinnosť je porušená. Zároveň musí dôjsť ku kumulatívne naplneniu zákonných podmienok ustanovených v § 799 Občianskeho zákonníka vrátane podmienky, že daným porušením povinnosti došlo k vzniku alebo zväčšeniu rozsahu následkov poistnej udalosti. V danom prípade však podľa sťažovateľky ani jedno z toho nenastalo.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa PEGA CAR s.r.o. domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 2Cob/150/2017 bolo porušené.

Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 2Cob/150/2017 zo dňa 28.03.2018 vo výroku I a výroku III a vec vracia súdu v tejto časti na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v celkovej sume 390,50 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Bez potreby uvádzania bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

7.1 Podľa ústavného súdu vzhľadom na hodnotu sporu pred okresným súdom a krajským súdom (589,01 eur) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

7.2 Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagateľných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre

postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

7.3 Takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd navyše v napadnutom rozsudku krajského súdu nenašiel. Krajský súd odpovedal na všetky ťažiskové premenné v danej veci, jasne a ústavne udržateľne formuloval svoje závery o tom, že sťažovateľka potrebné doklady nepredložila a že súd prvej inštancie preto nepochybil, keď konštatoval, že vzhľadom na túto skutočnosť sťažovateľka porušila svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy a poisťných podmienok a žalovaná poisťovňa bola oprávnená krátiť poisťné plnenie. Tieto závery krajského súdu a ich odôvodnenie nie je možné hodnotiť ako arbitrárne a je nutné ich považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Navyše sťažovateľka bola v časti žaloby úspešná a súdy zaviazali žalovanú poisťovňu na zaplatenie sumy 142 eur sťažovateľke (pozri bod 2.1).

7.4 Uvedená hodnota sporu pred všeobecnými súdmi, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku tak signalizujú zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti z dôvodu bagatelnosti veci a ústavnej udržateľnosti záverov krajského súdu v napadnutom rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2018